

Forbindelse, hvori han brugte det mod Folkethinget, er tilstedeligt.

Mourad: Den ærede Taler, som nu fatte sig, har gjort sig overordentlig flid med at samle alle disse Timer, lige til Minuter. Men jeg savner Noget deri. Han burde ogsaa have gennemgaaet Landstthinget og viist, hvormange Arbeidstimer Landstthinget har haft. Ved en Sammenligning vil det maaste vise sig, at vi i Sammenligning med det andet Thing ikke staa saa aldeles i Skygge. Den ærede Taler klagede over, at han ofte har været i Forlegenhed med nærgaaende Spørgsmaal. Det være mig, paa Grund af den venkfabelige Fod, hvorpaa jeg staar med det ærede Medlem, tilladt at give ham et Raad. Han skal sige dem, der komme med det: Det kommer af Folkethingets eiendommelige Stilling. Det kommer deraf, at vi ere under eiendommelige Forhold. I sædvanlige konstitutionelle Lande arbeider Regjeringen med begge den lovgivende Magts Afdelingers Tillid. Det gjøre vi ikke her, og deraf komme disse særlige Forhold, at Folkethinget ikke vil give det Svar, som det vilde give, hvis det havde et Ministerium, til hvilket det havde Tillid. — Forinden jeg gaar over til at behandle den egentlig politiske Side af vor nærværende Stilling, maa det være mig tilladt at henvende min Betragtning paa Finantsudvalgets Ordfører. Han har jo baa-ret en saa overordentlig væsentlig Del af hele Forhandlingen, at hans Optraeden saa at sige har givet denne Forsamling sit Præg. Jeg skal villig anerkjende, at, naar den ærede Ordfører har holdt sine sammenhængende Foredrag — disse mindre Mundhuggerier taler jeg ikke om, de kunne falde besværlige, især naar de komme efter Kl. 4 — har han kunnet tale Time ud og Time ind, og man er ikke bleven træt af at høre ham, selv om man havde afvigende Meninger; han har altid forstaaet den særlige Kunst at vinde Opmærksomhed. Jeg har kun kjendt en eneste Mand — det er Pastor Beck — som i den Henseende kan stilles ved Siden af ham (Munterhed) — jeg veed virkelig ikke hvad De le af —, som forstaaer saaledes at holde sine Tilhøreres Opmærksomhed spændt gjennem en længere Tid. Det er selvsjølkelig, at det er forskjellige Themaer, de tale om. Jeg tror ogsaa, man maa paaffjønne overordentlig meget, at den ærede Ordfører er saa at sige den Æneste, der er traadt i Martzministerens Mølkkes og Knuths Spor ved at slutte sig til den mere folkelige Side. Den Ulykke, hvorunder vi saa vel som Norge lide, er den, at bag de politiske Spørgsmaal ligger der en Spaltning mellem de forskjellige Sam-

fundsclasser; det er vor Ulykke, og netop en saadan Fremgangsmaade, som den ærede Ordfører har brugt, er et væsentligt Bidrag til at hæve denne Spænding. Det er derfor, jeg er overbevist om, at det vil have en historisk Betydning. Men naar jeg nu saaledes anerkjender den høitærede Ordførers Betydning, maa det ogsaa være mig tilladt at gjøre et Par Bemærkninger. Jeg kan ikke negte, at jeg ved at se og høre ham ofte er kommen til at tænke paa Maorieme, Ny-Zeelands Beboere. Det er nu underligt — jeg kjender ikke meget, men dog noget saavel til vore egne som til det franske og engelske Aristokrati — det er besynderligt, hvor megen Lighed der er mellem det europæiske Aristokrati og Maorieme paa Ny-Zeeland. Der er hos dem begge en vis eiendommelig Fjnhed i hele Væsenet, en vis Elasticitet, Videlighed og Bevægelighed, en vis Ynde udbredt over Stillingerne. Jeg forsikker, jeg har ofte beklaget, at jeg ikke har været Maler, naar jeg har set saadanne Grupper af Maorier, som ikke staa paa Civilisationens øverste Trin. Hvoraf kommer nu denne besynderlige Lighed? Den kommer deraf, at begge, baade Aristokraterne og Maorieme, have i meget lange Slægtrækker, fra Fader til Søn, været fritagne for det haarde legemlige Arbeide og kun givet sig af med Sagt og Sifteri og andre deslige Ting. Derfor er det, at ikke dette haarde legemlige Arbeide har sat sit Præg paa Menneskene. Det er nu sagt i Almindelighed i den Henseende. Jeg kan ikke negte, at jeg ogsaa er kommen til at tænke paa, at der ogsaa er en vis Lighed mellem Maoriernes menneskefortærende Egenskaber og den høitærede Ordfører. Der er noget vist Menneskefortærende ved ham (Munterhed), ja, ikke i Ordets bogstavelige Forstand, men mere i aandelig. Det forekommer mig saaledes, naar han paa Grund af en enkelt Egenraadighed af vor Amtmand paa Færøerne uden at tage Hensyn til Alt, hvad der kan tale til hans Undskyldning: de lange Afstande, det, at man maa sende Arbeidsfolk derop, den langsomme Postgang, ser bort fra, at denne Mand i en Fjerdedel af et Aarhundrede har tjent sin Konge og sit Fædreland med Digtighed og Trostak, at han sætter alt det til Side og kun holder sig til det Æne, og ligesom fortærer ham. Det af ham givne Spor blev fulgt, forekommer det mig, af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss). Jeg tilstaaer, det gif mig saaledes, at medens han talte, vrede han mere og mere, høiere og høiere, til han fik saadan en gigantisk Skikkelse, og saa snap-pede han den lille Præstefone fra Horsens